

1152

Meva

(ALDC, VIII, 1927. Meva)

Meva, “de mi, pertanyent a mi” (DIEC), és el *f.* de *meu*, recollit en les enquestes com a pronom, però a voltes com a adjectiu. En la llengua antiga s’usava *mia* (< llat. *MĒA*) (“la *mia* volentat”), però en convivència amb *ma* (“*ma* intel·ligència”, Llull) i amb *meua* (“la *meua* dona”), que es va formar sobre el *m. meu* i que presenta les var. *megua* 132, amb consonant velar antihlàtica, i *meu f.* 30, 37 (“a casa *meu*”). *Mia* perviu en alg. (85) (“aquella és la mare *mia*”), que l’it. podria haver ajudat a conservar, i en localitats ribagorçanes (87, 94, 100), afins a l’arag.; *miva* 7 és un manlleu a l’oc.

Meua és l’origen de *meva*, amb conversió de la [w] consonàntica en la labial [v] o [β] segons les respectives àrees de pronunciació de la labiodental o bilabial (cf. PALDC, I, mapa 12). El pas de *meua* a *meva* resulta difícil de concretar en textos medievals, si és que ja hi va tenir lloc, perquè la *u* gràfica medieval podia equivaler a un o altre

fonema. *Mia* s’ha conservat en refranys (“casa [o caseta] *mia* per pobre que sia”), interjeccions (ross. “*mare mia!*”, Botet, 1997), pregàries (“l’ànima *mia*”) i registre poètic. Des d’una perspectiva geolingüística, el domini es divideix en dos grans blocs diferenciats fonèticament, *meua* i *meva*. El primer mot, precedent de *meva*, s’estén pel cat. occ., ross., cat. sept. de transició, eiv. i part del mall. i men. (doc. val.: Sanelo, 1802, Escrig, 1851; doc. mall: Figuera, 1840; doc. men.: 1795, *Scripta* 2011), mentre que el segon, *meva*, ocupa el cat. central, part del men. i quasi tot el mall. Es comprova una vegada més, *grosso modo*, les confluències, amb caràcter conservador, de les àrees laterals amb les isolades (cf. Veny, 1958-1960).

Són mots normatius *meva*, des del DOrt, 1917; *mia* “adj. Arcaic. Meva. Ànima *mia*”, al DIEC₁, 1995, canviat per “En el llenguatge poètic, *meva*. Ànima *mia*”, des del DIEC₂, 2007.

